

Veroničino první dítě se pořád chechtalo. Jezdila s kočárkem po ulicích, po parku, namáhavě páčila kočárek do tramvaje (vždycky doufala, že se na refýži nenajde nějaký dobrák s oběma rukama levýma, který kočárek popadne, div malého nevyklopí, a bude trvat na tom, že jí „pomůže nastoupit“, což bude dělat tak dlouho, dokud tramvaj s podrážděným cinknutím neodjede) – a z kočárku se ozýval hlasitý barytonový smích. Veroničino první dítě bylo jak chechtací pytlík. Neznámí lidé – chodci na ulicích, babičky v parku, pasažéři v tramvaji – se za tím zvukem otáčeli, po pár nerozhodných okamžicích pochopili a usmáli se na ně na oba, někteří se dokonce rozesmáli na celé kolo po vzoru Veroničina dítěte. To už muselo být, aby se na ně dva někdo zle podíval. (Teda aspoň pokud Veroničino dítě neviděli.)

Veroničino dítě se chechtalo, když si ho přikládala k prsu, a zalykalo se smíchy v dešti mléčných bublinek, když ho nechala odříhnout na rameni a pak ho kladla do kolébky, teda do proutěného košíku pro psa s designem tlapek na polstrování, protože ten byl lacinější než kolébka a Veronika byla od mládí zvyklá kupovat vždycky to lacinější.

Veroničino dítě se chechtalo, když zvedalo v kolébce hlavu, a chechtalo se, když se učilo první krůčky a znenadání si sedlo na zadek. Veronika si nemohla pomoci: chechtala se s ním. Chechtala se, když jí ublinklo na rameno po krmení, chechtala se, když ho obracela v kolíbce se vzorkem psích tlapek, a později se chechtala, když ho sbírala z prachu a foukala mu na kolínka. Po celé Ikenново rané dětství se Veronika chechtala. Tohle bylo skvělé, prostě skvělé.

Ostatní věci už tak skvělé nebyly.

Veronika byla na těžkosti zvyklá. A taky byla zvyklá se o sebe postarat. Už jako malá znala cenu peněz, tak jako většina dětí vyrůstajících v rodinách, v kterých je peněz notorický nedostatek. A měla dobrý přehled, kolik co stojí, za kolik peněz se nají, za kolik peněz přežije týden.

Věděla taky, že někteří lidé prostě potřebují peníze na věci, které se jí osobně zdají příliš drahé a hlavně absolutně zbytečné. Otec jí každý den tak trochu vynadal, že kupuje moc drahý chleba („Stál patnáct korun!“ ječela Veronika. „Tak jako včera a předevečirem a – a – a – A chtěla bych tě vidět, kde bys ty sehnal lacinější, ty – ty – ty –“ zalykala se vztekem nad tou nespravedlností, ale jen v duchu, protože na tátu nemělo cenu rvát, přeřval by tě), ale pak ji – každý den a někdy dvakrát denně – poslal pro tvrdé sparty, vždycky jen jednu krabičku, protože toužil žít v přesvědčení, že nevykouří denně víc jak deset (Veronika věděla své!), a taky pro rum. Když byla malá, býval to rum s colou – pravá Coca-cola na drink, kterému říkal cuba libre. Tenkrát mu asi dělala dobře představa, že chlastem cosi osvobozuje. Pak, když dorostla do věku, kdy si ji prodavačky začaly pozorně prohlížet a říkat: „Ale já nevím, jestli ti tohle můžu prodat... Tak to je pro tatínka? Víš to určitě?“, už k flašce tuzemáku kupovala tu nejlacinější čepovanou limonádu. Otcí přestalo záležet na osvobození Kuby a ostatně na spoustě jiných věcí. Krátce předtím, než odešla z domu, už otec kouřil jen červené petry a rum si ředil vodou z vodovodu.

Odstranil ze svého života veškeré zbytečnosti, vždyť ani chleba už skoro nejedl. Zachoval jen ty nejdůležitější: cigára a chlast.

Veroničin brácha často opakoval, že každý cigáro je hřebík do rakve. Sám taky kouřil, ale míň než otec, a každopádně ještě neměl ten chraplavý, vyhulený hlas navlhly od chrchlů, které teď vykašlával táta: „Jo, voe, a víš, jakou z těch řebíků budu mít poctivou plechovou pikslu?“

Když jí bylo osmnáct, Veronika se jednou podívala do zrcadla, shrábla si z čela vlasy, zhodnotila skvrnku, která by se mohla, ale nemusela rozvít v postpubertální vimrle, a řekla si, že je hezká: Krásná, to ne. Nejspíš ani „elegantní“ nebo „půvabná“. Ale dostatečně sexy na to, aby se o ni chlapi aspoň pár let mohli postarat.

Vyšlo jí to hned napoprvé. Teda víceméně. Karel měl slušnou práci, audinu, byt s obrovským televizorem a dostatečné fondy na to, aby si Veronika mohla v klidu dodělat maturitu a nemusela si dělat vrásky, jak se užíví. Veronika složila maturitu.

Pak jí ovšem začalo vadit, že Karel má taky bývalou manželku, dvě děti, které ji nesnášely a dělaly jí naschvály, a čím dál tím víc idiotských řečí. Veronika by měla být na idiotské řeči zvyklá od otce. Jenže ten vedl jen takové opilecké žvásty, které nejspíš ani on sám nebral vážně, a ostatně Veronika je nikdy moc nevnímala. Karel se, zcela střízlivý, dožadoval jejího nadšeného souhlasu, když ji přesvědčoval o věcech, o kterých nic nevěděla anebo jí (uměla přece logicky uvažovat) nepřipadaly pravdivé. Milionkrát musela nadšeně od-souhlasit, že jeho bývalá je hysterická kráva, zlá a pomsty-chtivá bestie, který nikdy nešlo o nic jinýho než o prachy.

V duchu se přitom ptala sama sebe, kdy asi Karel přijde na to, že i jí, Veronice, jde hlavně o peníze, aspoň ve vztahu s ním. Vždyť co jiného jí Karel mohl nabídnout – jí nebo bývalce nebo kterékoli jiné? Nebyl hezký, nebyl zajímavý, ne-

byl nijak zvlášť vzdělaný nebo chytrý a – pokud to při svých nemoderně omezených zkušenostech dovedla posoudit, ani v posteli nijak úžasný nebyl. Navíc v sobě neměl ani žádný... plamen nebo oheň nebo něco takového (tohle Veronika vážně neuměla pojmenovat), prostě schopnost pro cokoli se nadchnout, cokoli milovat. Byl, jak tomu říkaly spolužačky, „klasickej studenej čumák“. Za celou dobu, co byli spolu, jí jednou jedinkrát neřekl, že ji miluje – a Veronika si byla dost jistá, že ani „ta kráva“, „ta svině“, „ta zatracená blbá zlatokopka“, se kterou měl dvě děti, od něj takové vyznání neslyšela. Karel milovat nedovedl. Anebo nechtěl?

Ani nenávidět pořádně neuměl, zdálo se Veronice. Ovšem o to se, na rozdíl od lásky, den co den usilovně snažil.

A tak musela Veronika každý den vyslechnout, kdo za všechno může. Teda za to, že Karel není šťastný, tak jak by si přál. Kromě Karlovy bývalky se totiž na prohnilitosti světa podíleli „havlisti“ a vůbec celá ta banda zkorumpovaných politiků, co to tu údajně vede, ale taky cigóši, kteří byli podle Karla na „ty havlisty“ nějak mysticky napojeni, a navíc i všechna ta cizinecká pakáž, která si tu na nás mastí kapsu, včetně Vietnamce, který měl krámek sto metrů od nich na rohu – a do toho krámku ji Karel často posílal, protože šikmovokej měl, málo platné, slušné ceny a hlavně otevřeno přes půlnoc.

Veronika byla zvyklá na opilecké blbě kecy, a tak si zvykla i na ty Karlovy, o něco méně opilecké, ale o to blbější. Neřešila, jestli si náhodou v Karlovi nevybrala kopii svého otce, o něco mladší, ale už teď na cestě k takové normální občanské demenci.

Mlčela, vařila mu, uklízela, poslouchala jeho řeči, obsluhovala ho v posteli – a dodělala si střední školu.